

Voor Zweden, dat een niet onbelangrijk deel van zijn grondgebied ten Noorden van de Poolcirkel heeft liggen, is het een eis van de eerste orde, dat het luchtwapen zelfs onder strenge wintercondities efficiënt kan optreden. Practisch alle onderdelen — zowel de luchtverdedigings- als de tactische- en zeereddings-eenheden — ontvangen dan ook reeds gedurende enige jaren een harde en realistische opleiding onder polaire klimaatomstandigheden. De speciale winteropleiding voor geval van een uit te voeren noodlanding edgl. in polair gebied wordt niet vergeten.

Conclusie

Uit de vele offers, die het Zweedse volk zich getroost om zijn machts-apparaat tot een geducht wapen te maken en mede uit zijn vastberadenheid om het grondgebied tegen iedere aanvaller verbeterd te verdedigen, kan men concluderen, dat Zweden een macht vertegenwoordigt, waarmee een toekomstige agressor terdege rekening zal moeten houden; een macht, die aan de zijde van de tegenpartij, het oorlogsgetij wel eens ten nadele van diezelfde aanvaller zou kunnen doen keren.

De overgang over de ROER in Febr. '45 door het 1e en 9e U.S. leger

door L. A. D. KRANENBURG, Kapitein van de Infanterie

II (Slot van blz. 368)

De uitvoering door eenheden 9e leger

Het plan van 13 LK was: het forceren van de Roer met de 102 Inf Divisie Zuid en de 84 Inf Divisie Noord, vervolgens doorstoten in N richting waarbij op nader bevel de LK reserve (o.a. 8 Pantser divisie) de aanval zou voortzetten.

De opdracht van de 84 Inf Divisie was het vormen van een divisie bruggenhoofd N van Linnich en vervolgens doorstoten tot „The limit of endurance”. 84 Inf Divisie bestond o.a. uit 333, 334, 335 RI en had overigens ongeveer eenzelfde samenstelling als 104 Inf Div en kreeg, behoudens een geringere pionierssteun, ook overeenkomstige versterkingen en ondersteuning. In front van de 84 Inf Divisie stond de 183 Volksgrenadier divisie en een klein deel van de 59 Volksgrenadier divisie, met hun scheidingslijn juist N van Linnich.

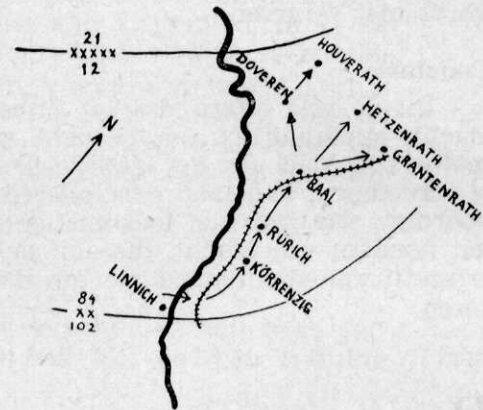
Deze Duitse troepen waren ongeveer als volgt opgesteld: bij Linnich een bataljon op voorposten en verder bataljonssteunpunten in de oorden, over een diepte van ongeveer 5 á 6 km. De Roer was hier ongeveer 3 m diep. Bij Linnich waren de oevers van het winterbed zo hoog, dat de rivier daar nog in deze 200—400 m brede bedding stroomde. Meer naar het Noorden waren de oevers lager en geïnundeerd tot een breedte van meer dan een km. Deze inundatie ging geleidelijk over in drassig

terrein, zodat het gebruik van aanvalsboten en bruggen hier onmogelijk werd geacht. Daarom was reeds op hoog niveau besloten tot een overgang bij Linnich, ook al had de vijand daar het voordeel van het hogere terrein O van de Roer, een inzicht te hebben van ongeveer 8 km naar het Westen. Het terrein dwong hier dus tot een overgang op een zeer smal front, en zo werd het plan over te gaan met drie regimenten achter elkaar elk met een bataljon in voorste lijn over een breedte van ongeveer 700 m.

Het voorste regiment zou oprukken naar Körrenzig-Rürich-Baal en vervolgens naar Grantenrath—Hetzerath—Matzerath. Het regiment in tweede lijn zou uit Baal oprukken naar Doveren en Houverath. Het derde regiment zou de overgang aanvanke-lijk op de N flank steunen en vervolgens in reserve komen. Het voorbataljon 1—334 RI kreeg tweemaal 35 boten om over te gaan in twee golven met een tussenruimte van 15 minuten. Deze boten zouden terugkeren en dan desnoods beschikbaar komen voor het bataljon in tweede lijn 3—334 RI, indien de drie bij Linnich voor dit bataljon ontworpen voetbruggen niet tijdig gereed zouden zijn. Verder zou bij Linnich ook een 8 tons inf supportbrug en een treadwaybrug worden gebouwd, terwijl in een later stadium een baileybrug bij Körrenzig zou worden geslagen.

De bouw van de voetbruggen en de voorbereiding van de inf-supportbrug zouden beginnen op uur U. De voltooiing van de inf supportbrug en de aanvang van de bouw der overige bruggen werden afhankelijk gesteld van het tijdstip waarop de rivier en de oevers vrij zouden zijn van vijandelijk infanterie vuur. Men stelde dit op U plus 60. De inleidende beschieting en het tijdstip van uur U waren overeenkomstig als elders. Men stelde zich bij 84 Inf Divisie veel voor van een gordijn van 60 mm granaten, afgevuurd door 24 naast elkaar in stelling staande inf mortieren om mijnen en draadhindernissen te vernielen. Later bleken deze verwachtingen volkomen gerechtvaardigd: de aanvalstroepen ondervonden geen hinder van draadhindernissen en leden geen verliezen door mijnen. In de nacht van de overgang werden door de pioniers de boten en de voetbruggen in de uitgangsstellingen neergelegd op ongeveer 200 m van de rivier. Alle paden van het verzamelgebied naar de 8 pelotonuitgangsstellingen en verder elk pad van elke bootploeg naar de rivier, werden met wit lint gemerkt. De infanterie kwam om 0130 in het verzamelgebied bij Linnich, ontving daar de reeds eerder vooruitgebrachte zware wapens en meldde zich om 0215 bij de boten, nl. per boot 1 groep.

Tijdens de inleidende beschieting droeg de infanterie de boten naar het water. Op tijd werd afgestoten en om 0400 was het gehele niet met de voertuigen overgaande deel van het bataljon practisch zonder ver-

Afb. 4

liezen aan de overkant. De bootploegen bereikten zonder tegenstand de spoorbaan; daar werden pelotons, en cien weer geformeerd, waarna het bataljon evenwijdig aan de spoorbaan oprukte naar het op 1½ km afstand gelegen Körrenzig.

De Duitsers in de opstellingen langs de rivier waren nog geneutraliseerd door de inleidende beschieting. Om geen tijd te verliezen en zo snel mogelijk het eerste aanvalsdoel — Körrenzig — te bereiken, deed 1—334 RI geen poging het terrein geheel en grondig te zuiveren, waardoor helaas de Duitsers gelegenheid kregen zich enigszins te herstellen. Toen dan ook de eerste voetbrug om 0410 bijna gereed was, belette vijandelijk mitrailleurvuur uit het door 1—334 RI doorschreden gebied, dat de brug werd vastgemaakt, zodat de brug door de stroom werd weggeslagen en in stukken de rivier afdreef.

De tweede voetbrug werd iets later door een paar op drift geslagen aanvalsboten van de nevendivisie geramd en vernield. Toen tenslotte de derde voetbrug, zodra hij gereed kwam, werd getroffen door een artilleriegranaat, welke de kabel doorsloeg en ook deze vonder wegdeef, was het bataljon in tweede lijn: nl. 3—334 RI aangewezen op terugkerende aanvalsboten van het voorbataljon.

Helaas keerde practisch geen enkele van deze aanvalsboten terug. Deels ten gevolge van de stroom, maar vooral door het steeds sterker wordende Duitse vuur. Improvisatie was dus noodzakelijk. Dertig in reserve gehouden aanvalsboten werden aangevoerd en om 0645 begon men aanvankelijk nog onder dekking der duisternis 3—334 RI in slagen over te zetten. Dit duurde vier uren. Het sterke vijandelijke vuur in aanmerking nemende, waren de verliezen betrekkelijk gering.

Gelukkig was de nachtaanval van 1—334 RI op Körrenzig vlot verlopen, om 0830 was het nest gezuiverd en men stootte door naar Rürich, onder achterlating van een cie te Körrenzig. Ook Rürich werd snel genomen, nl. om 1400. Door de hevige artilleriebeschietingen waren de Duitse verbindingen vrijwel geheel vernield, zodat het Duitse bataljon in Rürich bv. zelfs niet wist, dat de Amerikanen over de Roer waren gekomen. Bovendien doorkruiste de aanval in N richting, inplaats van in O richting rechtstreeks naar de Rijn, de Duitse verdedigingsplannen. Inmiddels was 3—334 RI aangetrokken naar Rürich en werd doorgestoten naar Baal. Op dat moment, 1900 — dus weer bij duisternis — deden de Duitsers een tegenaanval met infanterie in rupsvoertuigen en 8 á 10 tanks.

Amerikaans artilleriesmoorde deze aanval. En nadat op Baal een concentratie van 10 minuten „met alle beschikbare artillerie” was afgevuurd, werd deze plaats om 2115 genomen. Nadat ook 2—334 RI was aangetrokken consolideerde 334 RI zich voor die nacht in Baal. De pioniers waren nl. even voor 1200 er in geslaagd toch nog een voetbrug over de Roer te slaan, welke 2—334 RI kon gebruiken.

Aan de bouw van de inf supportbrug werd pas om 0900 begonnen, onder bescherming van kunstmatige nevel. Wel werd hinder ondervonden van artilleriesmoorde, doch om 1730 kon de brug in bedrijf worden gesteld. De treadway-brug werd helaas vernield door Duitse straalvliegtuigen; daardoor konden tanks of tankdestroyers de andere oever niet bereiken. Dit was vooral voor 334 RI in Baal zeer nadelig.

Het over de 8-tons inf supportbrug gepasseerde motormaterieel was

nl. ook nog niet in Baal aangekomen, zodat het regiment slechts enkele mortieren, bazooka's en mitrailleurs ter beschikking had. Toen dan ook even voor middernacht een Duits peloton tanks uit Z richting met „blazing guns” en grote lichten brandend door Baal reed, ontstond er nog al enige verwarring. Gelukkig werd men hierdoor gealarmeerd, voor de omstreeks te middernacht uit het Noorden komende Duitse tegenaanval, waarbij twee bataljons Volksgrenadiers en een Fuselierbataljon naast elkaar op Baal en omgeving aanvielen. Het middenbataljon werd tot staan gebracht door artillerievuur maar de beide andere renden door en drongen Baal binnen. De afsluitings- en stormvuren, welke op ongeveer 75 yards voor de eigen voorste lijn lagen, werden nog dicht bij gelegd. Dat was mogelijk, o.a. omdat de Amerikaanse artillerie bijzonder nauwkeurig schoot en de eigen troepen merendeels in de gebouwen waren opgesteld. Tegen de dageraad van 24 Februari dropen de aanvallers af, juist op tijd, want 334 RI had bijna alle munitie verschoten. Een andere nachtelijke Duitse tegenaanval, uitgevoerd door een bataljon op Rürich, verliep op overeenkomstige wijze. Op 24 Februari werd de treadmill-brug hersteld en kwam om 1130 in bedrijf, zodat de tanks en tankdestroyers konden oprukken. 335 RI werd doorgezonden van Rürich naar Baal en moest zich daartoe een weg banen door Duitsers, die zich 's nachts tussen die beide plaatsen hadden genesteld. Het regiment nam vervolgens Doveren voor het invallen van de quisternis en op 25 Februari Houverath. 334 RI nam dezelfde dag Granterath en Hetzerath. De Duitse tegenaanvallen hadden toen niet veel meer te betekenen. De 183 Volksgrenadier divisie was geheel doorbroken, slechts delen van Volkssturm boden hier en daar nog weerstand. Daarmede was de eigenlijke rivierovergang van de 84 Inf Divisie beëindigd en begon de doorstoot.

Van 19 LK ging 30 Inf Divisie weer op een andere manier over dan de hierboven besprokene, nl. met twee regimenten in voorste lijn elk met één bataljon. Deze bataljons gingen over met een vóór-cie in aanvalsboten, terwijl de rest zou volgen over voetbruggen, welke zeer vroeg gereed zouden zijn, omdat de bouw reeds vóór uur U zou beginnen.

Bij het N bataljon van 119 RI gelukte alles prachtig. In het Zuiden, bij 120 RI kwam slechts één peloton over de Roer; de boten van de andere delen van de compagnie kapseisden door de stroom en het vijandelijk vuur. De bemanningen verdronken of keerden terug op de eigen oever. De voetbrug werd stukgeschoten, zodat ook die mogelijkheid uitviel. Men had echter bij de divisie nog 12 LVTn in reserve gehouden, terwijl een cie van dit bataljon van 120 RI geoefend was in het gebruik van deze amphibieën. Men zette daarmee nog twee cien van dit bataljon in slagen over, doch zond de rest van 120 RI over de voetbrug van 119 RI. Men was hiertoe in staat dank zij de ook hier getroffen soepele regelingen en grondige voorbereidingen. Opgemerkt dient nog te worden dat deze divisie eigenlijk drie waterhindernissen achter elkaar moest nemen, nl. een sloot van 8 m W van de Roer, de Roer zelf en een kanaal van 24 m breed O van de Roer. Men koos nu de startlijn niet aan de eigen oever van de Roer maar aan de W oever van het kanaal.

Samenvatting.

Door hun gebrekkige inlichtingen wisten de Duitsers niet waar de

geallieerde hoofdaanval zou komen. Toen de Canadezen begonnen, stelde de kunstmatige vloedgolf op de Roer de Duitsers in staat om een operatie op de binnenlijnen uit te voeren, maar zij konden de Canadezen desondanks niet tot staan brengen, terwijl de Amerikanen de Roer eerder konden overschrijden dan de Duitsers hadden verwacht. Het gevolg hiervan was, dat de Duitsers alle nadelen verbonden aan een mislukte operatie op de binnenlijnen moesten aanvaarden.

Door het wegzenden van meer reserves naar het Noorden dan mogelijk zou zijn geweest indien de hoofdaanval op 10 Februari was ingezet, speelden zij aldus in nog grotere mate in de Amerikaanse kaarten dan dezen hadden gehoopt.

De verschillende tijdstippen van uur U, samen met de misleidende artilleriebeschietingen op voorafgaande dagen, — de overgang bij Jülich en Düren, waar de Duitsers het voor uitgesloten hadden gehouden, — het superieure Amerikaanse materieel en de aanval in N richting inplaats van rechtstreeks naar de Rijn in O richting, waren voor de Duitsers onaangename en noodlottige verrassingen. Ook moge uit het bovenstaande blijken, dat bij een rivierovergang, evenals bij elke andere operatie, vele variaties in de uitvoering mogelijk zijn. Gewezen wordt b.v. op de verschillen in groepering en het gebruik der overgangsmiddelen.

Het verdient de aandacht, dat althans bij een enkel LK de door de divisien te bereiken doelen of het door hen te vormen LK bruggenhoofd niet te voren vast omlijnd werden, doch dat men volstond met de opdracht „zo ver mogelijk door te stoten”.

Verder valt op hoe goed men er in is geslaagd zeer soepele regelingen te treffen voor het gebruik van de overgangsmiddelen, zodat men in staat was onverwachte tegenvallers of voordelen op de juiste wijze op te vangen of uit te buiten; waartoe, ook bij een zeer ruime materieelvoorziening, een reserve aan overgangsmaterieel centraal gereed werd gehouden. Ook bleek dat de aanvang van de bruggenbouw niet slechts afhankelijk is van het feit of eigen voorste troepen een bepaalde lijn bereiken, maar tevens of deze voorste troepen het door hen doorschreden terrein inderdaad zuiveren, zodat de betreffende brugslagplaats inderdaad voldoende bevrijd blijft van vijandelijk infanterievuur.

Dan nog iets over het moreel van beide partijen. Wel slaat men in het algemeen het Duitse moreel na het Ardennenoffensief niet hoog aan, uitgezonderd misschien dat van de SS en HJ, maar het optreden van de Volksgrenadiëren wijst toch evenmin op een verkruimeld moreel. Gewezen wordt op de vele tegenaanvallen, vooral bij nacht en ook op het standhouden na de inleidende beschieting en de daarop volgende doorschrijding door Amerikanen. Waarschijnlijk werden de Duitsers minder gehandicapt door een zwak moreel dan door een minder juiste tactiek. N.l. het druppelsgewijze inzetten van krachten bij veel kleine felle stoten, inplaats van bij een kleiner aantal doch krachtiger, goed voorbereide tegenaanvallen. De redenen waarom zij deze tactiek al dan niet gedwongen waren te volgen, blijven buiten het bestek van deze verhandeling.

Wat de Amerikanen betreft dient te worden vermeld, dat de deelnemende troepen hun eerste voorbereide rivierovergang moesten uitvoeren, terwijl sommige divisien eerst voor hun tweede of derde slag stonden.

De uitvoering van deze nachtelijke overgang, de vele nachtaanvallen, de snelle improvisatie bij tegenslagen, illustreren de degelijke opleiding, welke de Amerikaanse troepen en staven ontvingen.

Bronnen.

Defeat in the West (Shulman).
History of Worldwar II (Miller).
The war 6th year (Edger Mc Innis).
Reports SC to The CCS on the operations in Europe 7th AEF.
Histoire de la seconde guerre mondiale (Chassin).
Timberwolf tracks (Hoegh & Doyle).
84th infantry div in the battle of Germany (Draper).
Hist. of the 28th regt.
Fighting divisions (E. J. Kahn Jr.).
De tweede wereldoorlog (B. Koning).
Mil Rev 1/6.
Alg. Schweiz Mil Zeitschrift 51 Nr 8.
Das grosze Weltgeschehen (6).

Nieuwe uitgaven

THE SUPREME COMMAND IN WORLD WAR II, door F. C. Pogue, Department of the Army, 607 blz., met kaarten en foto's. Prijs \$ 6.50.

Het boek geeft een beschouwing over de voorbereiding en uitvoering van de invasie, de strijd in Normandië en de opmars door West-Europa en wel speciaal bezien op het niveau van de hoge bevelsverhoudingen. Het geeft ons een duidelijk overzicht van de talloze moeilijkheden, die een intergeallieerd opperbevelhebber moet overwinnen, het toont ons ook hoe de strateeg, diplomaat en mens Eisenhower, deze moeilijkheden wist op te lossen. Het laat ons zien hoe de verhoudingen waren tussen Eisenhower, Montgomery en Bradley. Voortreffelijke soldaten of de generaal Morgan, de grote man der Cassal Staff, Bedell Smith, de Chef Staf van Eisenhower. Duidelijk laat schrijver uitkomen, dat Eisenhower en Montgomery in de perioden van bespreking van operaties elkaar goed de waarheid wisten te vertellen, maar wanneer het eenmaal tot een uitvoering kwam was Monty steeds volkomen loyaal. Eisenhower heeft dan ook

altijd tegenover die lieden, die Monty wel eens verweten, dat hij welbewust de orders van Eisenhower niet opvolgde, zeer fel bestreden. Het was de grote kracht van Eisenhower, dat hij de vertegenwoordigende officieren van andere landen altijd vrij uit liet praten, waarbij hij zich best kon indenken, dat deze officieren óók aan de specifieke belangen van hun eigen land dachten. Door zijn optreden heeft Eisenhower bereikt, dat de grootste alliantie van alle tijden op het slagveld zoveel succes kon boeken. Voorts geeft schrijver ons een inzicht in de reacties van en in Shaef (Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force) tijdens het Ardennen-offensief, terwijl tevens licht wordt geworpen op de laatste dagen van de grote worsteling, waarbij het probleem van het al of niet opmarcheren naar Berlijn de geesten bezig hield.

Een boek, dat zeer zeker voor elke leidinggevende militair van belang is, maar ook voor elke burger, die belang stelt in de problemen van de oorlogvoering en die van de huidige tijd, die niet los kunnen worden gezien van het verleden.

B. K.